

"Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží...Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí...Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé."

1 Korintským 1, 18.21.25

Čtu si evangelium podle Marka a soustředím se na proces Kristova odsouzení a smrti. To první, co při četbě a rozjímání pociťuji, je velké rozhořčení. Proč musí tak strašně skončit člověk, který nic zlého neudělal? Vždyť ukazoval smysl lidského života. Místo zkosnatělého prázdného náboženství vybízel lidi k čistotě srdce a milosrdenství. Nemoralizoval ty, kteří v životě selhali, ale přijímal je a nabízel novou cestu. Učil, jak mít rád sebe sama, druhé lidi, své nepřátele. Učil, že mezilidské vztahy mohou fungovat jedině, když si budeme vzájemně odpouštět. Uzdravoval tělo i duši. Láskou. — Hluboce protestuji, že tenhle člověk tak potupně umírá. Jakoby to všechno ztroskotalo.

A do toho čtu apoštola Pavla, že je **pro nás kříž cestou ke spáse, mocí Boží**. To znamená, že Ježíšova smrt má sílu a autoritu. Je cestou pro můj život, je tedy darem, milostí, svobodou.

Dívám se na obraz Kristova ukřižování a snažím se to pochopit. - Visí tam Kristus, který je ztělesněním Boha. Vyčerpaný, zraněný, zbitý. Visí tam, protože se ztotožňuje s lidskou bolestí, vstupuje do mých a Vašich ran, trpí spolu s námi, nenechává nás v bolesti samotné. Současně tam visí na protest proti jakémukoli násilí. Kříž, to je znamení **Božího soucitu** s námi lidmi.

Na kříži se Ježíš odevzdává. Přijímá smrt. Tím nad ní vítězí. Odevzdává se však také lidem: mně, Vám, celému světu. Jeho smrt je **aktem lásky**, která dokáže jít do krajnosti, za hranice lidského chápání. Jeho rozevřené ruce objímají a zároveň zvou. Ramena kříže jdou odshora dolů, zleva doprava. Z nebe k zemi, z jedné strany na druhou. Nebe a země, levá a pravá se setkávají. Už není rozporů, bariér: ani mezí Bohem a člověkem, ani mezi člověkem a člověkem. Kristův kříž vede **k setkání, ke smíření.**

Cítím, Jak se moje prvotní rozhořčení nad křížem utiňuje. Nejen to. Všechna moje rozhořčení najednou ustávají, docházím smíření. Přestávám se prát sama se sebou a se svou nedokonalostí, přestávám se prát s lidmi, kteří mě štvou nebo mi ublížili, přestávám se bát neznámého, přestávám se bát zlých lidí. Dokonce můj strach ze smrti je menší. Věřím, že v ní nebudu sama a věřím, že to nebude „konečná“. Chtěla bych to všem vyprávět, ale vím, že Jim budu připadat jako **blázen**. Ale vždyť o tom I Pavel tak píše: o **Božím bláznovství a bláznovské zvěsti**. Prý je ovšem to bláznovství moudřejší a silnější než lidé, než vše lidské. Nezbývá, než to bláznovství vzít jako součást sebe sama. Stát se Božím bláznem a radovat se z toho. Lepší cestu k hledání smyslu života neznám.